

**UCHWAŁA NR XLIII/256/18
RADY MIEJSKIEJ JABŁONOWA POMORSKIEGO**

z dnia 22 marca 2018 r.

**w sprawie rozpatrzenia skargi na działalność Kierownika Zakładu Gospodarki Komunalnej
i Mieszkaniowej w Jabłonowie Pomorskim**

Na podstawie art. 18, ust. 2 pkt 15 ustawy z dnia 8 marca 1990 r. o samorządzie gminnym (Dz. U. z 2017 r. poz. 1875 z późn. zm.) i art. 229 pkt 3 ustawy z dnia 14 czerwca 1960 r. Kodeks postępowania administracyjnego (Dz. U. z 2017 r. poz. 1257 z późn. zm.) uchwala się, co następuje:

§ 1. Uznaje się za niezasadną skargę mieszkańca Jabłonowa Pomorskiego na działalność Kierownika Zakładu Gospodarki Komunalnej i Mieszkaniowej w Jabłonowie Pomorskim.

§ 2. Zobowiązuje się Przewodniczącego Rady Miejskiej do poinformowania skarżącej.

§ 3. Uchwała wchodzi w życie z dniem podjęcia.

Przewodniczący Rady
Miejskiej

Krzysztof Kamiński

UZASADNIENIE

Komisja Rewizyjna rozpatrzyła skargę mieszkanki Jabłonowa Pomorskiego na działalność Kierownika Zakładu Gospodarki Komunalnej i Mieszkaniowej w Jabłonowie Pomorskim.

Skarga dotyczyła stosowania mobbingu przez Kierownika ZGKiM w trakcie nieodpłatnej pracy użyteczno-społecznej oraz utrudnianie odpracowania wymierzonej kary przez Sąd Rejonowy w Brodnicy.

W toku postępowania wyjaśnienia składali:

- strona skarżąca;
- Kierownik Zakładu Gospodarki Komunalnej i Mieszkaniowej w Jabłonowie Pomorskim;
- Dyrektor Centrum Kultury i Sportu w Jabłonowie Pomorskim.

Komisja zasięgnęła również opinii Kuratora Sądowego strony skarżącej.

Po przeanalizowaniu zgromadzonych dokumentów i wysłuchaniu stron w sprawie Komisja uznaje skargę za bezzasadną.

UZASADNIENIE PRAWNE

1. Zarzut mobbingu

Zgodnie z art. 94 § 2 Kodeksu pracy mobbing oznacza wszelkie działania i zachowania dotyczące pracownika lub skierowane przeciwko niemu, polegające na systematycznym i długotrwałym nękaniu lub zastraszaniu, które wywołują zaniżoną ocenę przydatności zawodowej, poniżaj lub ośmieszają, izolują lub wykluczają go z zespołu współpracowników.

Przepisy bardzo szczegółowo określają przesłanki, które muszą być spełnione, by móc mówić o mobbingu:

- występowanie działań i zachowań dotyczących pracownika lub skierowanych przeciwko niemu;
- oddziaływania polegają na nękaniu lub zastraszaniu;
- działania są systematyczne i długotrwałe;
- celem oddziaływania jest poniżenie lub ośmieszenie pracownika, odizolowanie go od współpracowników lub wyeliminowanie z zespołu;
- w efekcie prowadzonych działań u pracownika występuje zaniżona ocena przydatności zawodowej, a także poczucie poniżenia czy ośmieszenia albo odizolowanie lub wyeliminowanie go z zespołu współpracowników.

Wszystkie wymienione wyżej elementy **muszą zaistnieć łącznie** - brak któregokolwiek z nich powoduje, że pracownik nie może domagać się roszczeń na podstawie przepisów mówiących o mobbingu.

Według wyroku SN z dnia 5 grudnia 2006 r., II PK 112/06, OSNP 2008, nr 1-2, poz. 12, ustawowe przesłanki mobbingu określone w art. 94³ § 2 k.p. muszą być spełnione łącznie i powinny być wykazane przez pracownika (art. 6 k.c.). Na pracowniku spoczywa też ciężar udowodnienia, że wynikiem nękania był rozstrój zdrowia.

To na poszkodowanym ciąży obowiązek dowiedzenia zaistnienia mobbingu, czyli przytoczenia faktów potwierdzających zarzuty.

Odpowiednimi dowodami mogą być:

1. dokumenty,
2. korespondencja,
3. nagrania rozmów,
4. potwierdzające oskarżenia zeznania świadków.

Ocena, czy nastąpiło nękanie i zastraszanie pracownika oraz czy działania te miały na celu doprowadzenie i mogły doprowadzić lub doprowadziły do zaniżonej oceny jego przydatności zawodowej, do jego poniżenia, ośmieszenia, izolacji bądź wyeliminowania z zespołu współpracowników, opierać się musi na obiektywnych kryteriach. Izolacja pracownika w grupie współpracowników nie stanowi autonomicznej cechy mobbingu.

Z kolei w uzasadnieniu wyroku SN z dnia 5 października 2007 r., II PK 31/07, OSNP 2008, nr 11-12, poz. 312, znajdujemy istotną wskazówkę, że nie każde bezprawne działanie pracodawcy wobec pracownika, nawet jeżeli w subiektywnym odczuciu pracownika świadczy o niechęci zwierzchnika wobec niego, może przez sam fakt bezprawności być zakwalifikowane jako mobbing. **Z definicji mobbingu wynika bowiem konieczność wykazania** nie tylko bezprawności działania, lecz także jego **celu (poniżenie, ośmieszenie, izolowanie pracownika) i ewentualnych skutków działań pracodawcy (rozstrój zdrowia)**. Jak przyjął SN w referowanym orzeczeniu, nawet jeżeli działania pracodawcy, skierowane przeciwko prawom pracowniczym, miały charakter powtarzalny, a część z nich została zakwalifikowana jako przestępstwo umyślne popełnione na szkodę pracownika z zamiarem bezpośrednim, kierunkowym, to jednak, bez wykazania określonego w ustawie celu tego działania, brak jest podstaw do kwalifikowania go jako mobbingu.

2. Zarzut delegowania do pracy niezgodnej ze stanem zdrowia.

Podmiot (zakład pracy) jest obowiązany przyjąć skazanego skierowanego przez sąd w celu wykonywania pracy, pouczyć go o obowiązku sumiennej pracy oraz konieczności przestrzegania ustalonego w miejscu pracy porządku i dyscypliny. Przy przydziale pracy uwzględnia się wiek

skazanego, stan jego zdrowia oraz w miarę możliwości posiadane kwalifikacje. Skarżąca nie zgłosiła jednak Kierownikowi problemów zdrowotnych. Nie poinformowała go, że zamiatanie ulicy i praca w kurzu i pyle może wywołać u niej reakcje alergiczne. Zakład pracy przydziela skazanemu pracę w wymiarze godzin określonym w orzeczeniu i dokonuje podziału godzin pracy na tygodnie i dni w sposób odpowiadający organizacji pracy przez niego wykonywanej. W praktyce większość skazanych wykonuje w organizacjach prace fizyczne. Znalezienie kogoś do prac merytorycznych jest trudniejsze – przede wszystkim z powodu niskich kwalifikacji zawodowych skazanych.

Zakład Gospodarki Komunalnej i Mieszkaniowej jak i Kierownik cieszą się bardzo dobrą opinią jako pracodawca osób delegowanych do pracy w związku z koniecznością odpracowania kary pozbawienia wolności. Osoby wykonujące prace doceniają, że mają w ten sposób szansę uniknąć kary ograniczenia wolności. W większości przypadków starają się więc pracować sumiennie. Wymiar pracy może wynosić od 20 do 40 godzin miesięcznie – liczbę godzin określa sąd. Podziału godzin pracy na dni dokonuje zakład pracy. W związku z czym działanie Kierownika w tym przypadku było bez zarzutu.